Z MARYJĄ PRZYZYWAĆ DUCHA ŚWIĘTEGO

Materiały formacyjne dla Bractwa Szkaplerznego
Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych

[19]

Święta Boża Rodzicielko, Chwało Góry Karmel,
zechciej odzianych Twoją Szatą przyodziać cnotami Twoimi
i zachowaj ich zawsze od wszelkich niebezpieczeństw
duszy i ciała. Amen.

Pod opiekę Twojego miłosierdzia uciekamy się, o Matko Boża.
Nie odrzucaj próśb, [które do Ciebie zanosimy] w naszych potrzebach,
lecz zachowaj nas od niebezpieczeństwa,
[Ty] jedynie czysta i błogosławiona.

Najstarsza zachowana modlitwa Maryjna (III w.).

BIBLIOTEKA FORMACYJNA
RODZINY SZKAPLERZNEJ

SPIS TREŚCI

KONFERENCJE FORMACYJNE

• Miesiąc I – kwiecień
Włodzimierz Tochmański OCD: *Rola Ducha Świętego w życiu członków Bractwa Szkaplerznego* 3

• Miesiąc II – maj
Szczepan T. Praśkiewicz OCD: *Duchowość maryjna (7)* 11

• Miesiąc III – czerwiec
Iwona Janiak: *Zarys historii szkaplerza karmelitańskiego* 19

DOKUMENTY KOŚCIOŁA I ZAKONU O SZKAPLERZU

Statut Bractwa Szkaplerznego (3) 29

Z ŻYCIA BRACTWA I RODZINY SZKAPLERZNEJ

• Oto jest dzień, który dał nam Pan 35
• Pszczyna – poświęcenie sztandaru 37
• Peregrynacja czerneńskiego obrazu Matki Bożej 38
• Zaczernie k. Rzeszowa 39
• „Pod płaszczem Maryi" – Pismo szkaplerzne Prowincji Warszawskiej .. 42
• Matka Boża Szkaplerzna patronką Chile 43
• Nowe dekrety erygowania Bractwa 45
• Migawki foto 46
• Zaproszenia i ogłoszenia 49
• Nowości wydawnicze 54

ISBN 978-83-65307-66-8

KONFERENCJE FORMACYJNE

MIESIĄC I – KWIECIEŃ

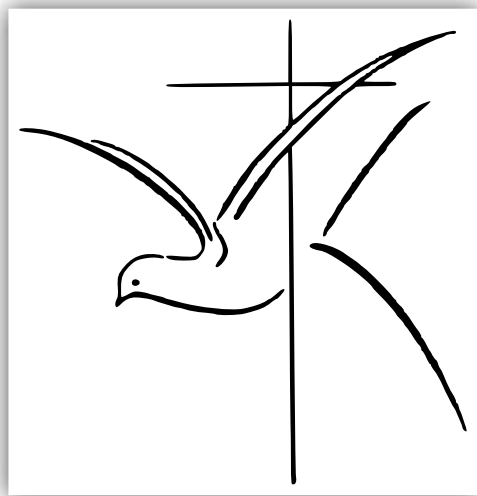
Włodzimierz Tochmański OCD

ROLA DUCHA ŚWIĘTEGO W ŻYCIU CZŁONKÓW BRACTWA SZKAPLERZNEGO

Każdy chrześcijanin mocą sakramentów inicjacji chrztu świętego i bierzmowania może (i powinien) wejść w głębszą, intymną, świadomą i osobową relację z Trójcą Świętą. Tym bardziej ktoś, kto jest wezwany do realizacji charyzmatu karmelitańskiego, jednego z wielu darów danych przez Ducha Świętego. Ale warto na początku zapytać się, czy Duch Święty dla członków Bractwa Szkaplerznego (Rodziny Szkaplerznej) podobnie jak dla większości przeciętnych wiernych – nie jest przypadkiem „*Bogiem ukrytym*", najmniej znaną Osobą w Trójcy Świętej. Czy rzeczywistość Ducha Świętego przekracza zakres zwyczajnej abstrakcji w wierze członków Bractwa? A jak wygląda sprawa darów Ducha Świętego – potężnych narzędzi w życiu parafii i ruchów, np. naszego Bractwa – czy są one w pełni wykorzystane?

Ktoś (Nikol Baldacchino) zauważył kiedyś przed latami, że gdyby Bóg zabrał nam dziś Ducha Świętego (o ile tak moglibyśmy się wyrazić), to około 95% tego, co dzieje się w Kościele, toczyłoby się nadal w ten sam sposób i nawet nie zauważylibyśmy różnicy. Gdyby jednak Bóg zabrał Ducha Świętego ze wspólnoty pierwszych chrześcijan, jej działalność zamarłaby natychmiast w 95%. I jeszcze jeden „kwiatek". W 1996 r. we Włoszech przeprowadzono sondaż wśród katolików, pytając do kogo najczęściej zwracają się w modlitwie. Czołowe miejsca zajęli Matka Boża, Pan Jezus, Bóg Ojciec, włoscy święci ze św. Antonim Padewskim na czele. Duch Święty zajął niestety jedno z ostatnich miejsc. To smutne i domagające się zmiany. Może dzisiaj pod

tym kątem jest już lepiej – przyczyniły się na pewno ku temu Rok Ducha Świętego przed Jubileuszem 2000 Roku, coraz większa rola ruchów i stowarzyszeń kościelnych, formacja i animacja duchowa świeckich, nowa ewangelizacja, czy konkretna katecheza oraz interioryzacja prawd wiary.

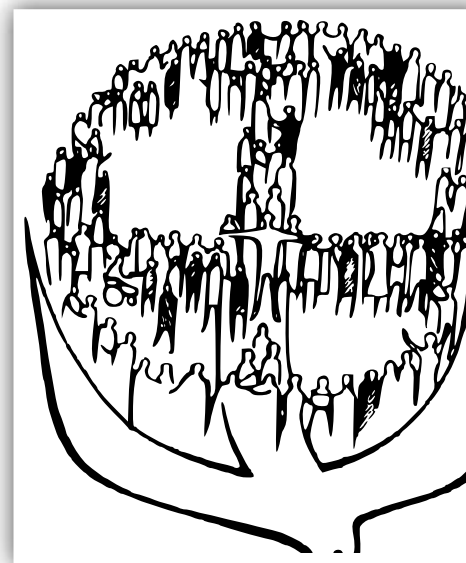
Bardzo wielu chrześcijan pojmuje jednak Kościół nadal jako Ciało Chrystusa, do którego Duch Święty jest przydany jako niewiele znaczący pomocnik. Rzeczywistość jest jednak inna: Kościół powstał z Ducha i zostaje Nim napełniony tak jak Jezus począł się w łonie Maryi z Ducha Świętego. Bez Ducha Świętego nie ma Kościoła.

Darem Ducha dla Kościoła jest także różnorodność charyzmatów i posług hierarchicznych, wszystkie sakramenty i słowo Boże, cnoty i dary, cały organizm życia nadprzyrodzonego, który otrzymują wyznawcy Chrystusa. Owocem uświęcającej działalności mocy Ducha Świętego są liczni święci, męczennicy i wyznawcy. *„Duch Święty budził w wielu wierzących pragnienie naśladowania Chrystusa i pełnego miłości zaangażowania na rzecz bliźnich. W ten sposób powstały w Kościele liczne rodziny zakonne oparte na szczególnym darze Ducha, czyli charyzmacie, który był potwierdzany przez hierarchię.* Jedną z takich rodzin w Kościele jest Karmel Terezjański. Również ruchy i stowarzyszenia są szczególnym „znakiem czasu", znakiem działającego w Kościele Ducha Świętego. Bractwo Szkaplerzne łączy duchową przynależność do karmelitańskiej rodziny zakonnej z duchowością człowieka świeckiego i jego życiem w katolickim ruchu – stowarzyszeniu publicznie erygowanym.

Duchowość ruchów jest duchowością Ducha Świętego. Zarówno więź z Jezusem Chrystusem, jak i szczególna miłość do Maryi jest przecież owocem działania w nas Ducha Świętego. Również nasze apostolskie zaangażowanie jest owocem współpracy z Duchem Świętym.

Kiedyś przed laty kard. Franciszek Macharski w liście do mnie skierowanym, kiedy informowałem go o odrodzeniu wspólnot Świeckiego Karmelu w 1995 r., napisał: *„Z radością przyjąłem wiadomość o odrodzeniu się Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych i o jego zbawiennej działalności na terenie Archidiecezji Krakowskiej. Rzeczywiście Duch wieje, kędy chce… Trzeba nam z pokorą i wdzięcznością przyjąć ten jego dar”*. Podobnie wypowiadali się inni biskupi o Bractwie Szkaplerznym, zgadzający się na erygowanie tylu nowych wspólnot. Skoro odnowienie wspólnot laikatu karmelitańskiego, szczególnie Bractwa Szkaplerznego z okazji 750-lecia istnienia szkaplerza w 2001 r., zostało ocenione przez władze Kościoła jako działanie Ducha Świętego – aczkolwiek niespodziewane – przyjrzyjmy się konkretniej tej działalności.

Co mówią dokumenty Kościoła i Zakonu o działalności Ducha Świętego w Bractwie Szkaplerznym?

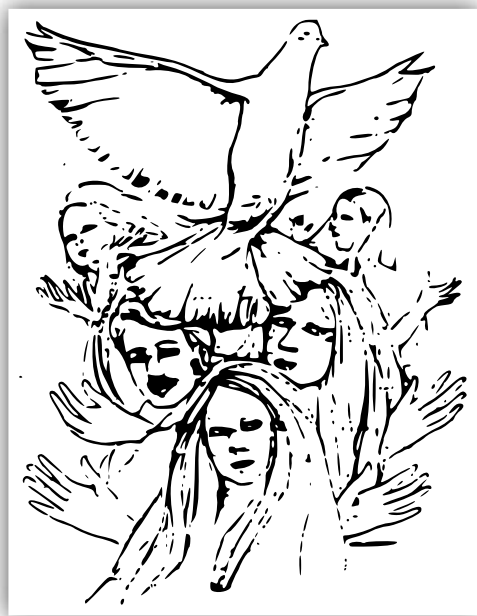

Wszystko to, co mówi Magisterium Kościoła o działalności Ducha Świętego wobec chrześcijanina i jego współpracy z Nim, powinniśmy odnieść do każdego członka Bractwa. Zwłaszcza pneumatologia (nauka o Duchu Świętym) soborowa i posoborowa z encykliką św. Jana Pawła II „Dominum et Vivicantem” powinna stać się osobistą lekturą naszych członków. Czy Duch Święty jest moim (oraz mojego Bractwa, Rodziny, Wspólnoty) Panem i Ożywicielem (jak wyznajemy w *Credo*)?

Normy Praktyczne dla Bractw Szkaplerza, zawarte w Obrzędzie błogosławieństwa i nałożenia Szkaplerza Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel, zatwierdzonym przez Kongregację Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów (Prot. N. 2474/95/L z dnia 5.01.1996 r., oraz dla wersji polskojęzycznej, Prot. N. 927/98/L, pismo z dnia 18.10.2000 r., Wydawnictwo Karmelitów Bosych, Kraków 2011) są fundamentalnym tekstem dla nas obok Statutów.

Obrzęd błogosławieństwa w punkcie 2 mówi: „*Maryja bowiem trwa w modlitwie i jest otwarta na Ducha Świętego, który daje moc do wszelkiego rodzaju posługiwania apostolskiego (por. Dz 1,14; 2,1-4)*”. W numerze 11 *Obrzęd* przypomina: „*Szkaplerz jest symbolem oraz dziecięcym i wdzięcznym uznaniem tej misji, którą Trójca Święta zechciała powierzyć Maryi w historii zbawienia będącej „tajemnicą miłosierdzia” (1 Tm 3,16). W usta Maryi zostały włożone te oto słowa: „Przynoszę ci Szkaplerz jako rękojmię mojej opieki i miłości, jako znak tajemnicy, która ma się w tobie dokonać. Przychodzę dopełnić w tobie «przyobleczenia w Jezusa Chrystusa» (Ga 3,27) w głębi otchłani z Ojcem i Duchem miłości, abyś była «zakorzeniona w Tym» (Kol 2,7), który jest królewską «drogą»*”. Jakaż to zatem mistyczna głębia dla członków Bractwa (św. Elżbiety od Trójcy Św.)?

W numerze 16 nasz *Obrzęd* przypomina: „*Formy instytucjonalne, założone i uznane przez Zakon, przyczyniają się do uwydatnienia wspólnotowego charakteru tej Rodziny, której członkowie, pobudzani przez Ducha Świętego, pragną – w zjednoczeniu z Maryją – skierować całe życie świata ku chwale Boga*”.

W § 7 *Statutów* mamy zapisane: „*Członkowie bractwa, pobudzeni przez Ducha Świętego i złączeni przez ten sam ideał, zrzeszają się w formie bractwa*”. Widzimy tu zatem zdecydowaną rolę Ducha Świętego: pobudzenie. Bez Niego nie ma możliwości bycia członkiem Bractwa.

W przyrzeczeniu brackim natomiast czytamy: „*(…) Pragnę gorliwie zachowywać przykazania Boże i kościelne, wypełniać sumiennie obowiązki stanu i zobowiązania brackie, abym za łaską Ducha Świętego i z pomocą Królowej Szkaplerza Świętego, przez ustawiczną modlitwę, apostolstwo szkaplerzne i czynienie miłosierdzia osiągnął (osiągnęła) doskonałą*

miłość Boga i na wieki wielbił (wielbiła) Przenajświętszą Trójcę". Kapłan następnie w liturgii przyrzeczenia wzywa: „*Prośmy, Bracia i Siostry, Wszechmogącego Boga, aby zechciał zesłać na te sługi i służebnice Królowej Karmelu ogień Ducha Świętego, oczyścił je i uświęcił*". I następuje śpiew hymnu do Ducha Świętego. Kapłan następnie modli się słowami: „*Boże, nasz Ojcze, ześlij Ducha Świętego i oczyść serca sług i służebnic Matki Twojego Syna, Jezusa Chrystusa*". Czy zauważamy tę ważną rolę Ducha Świętego? Czy współpracujemy w tym z Nim?

Każde zdanie *Norm praktycznych* czy *Statutów Bractwa* jest pisane mocą Kościoła, prowadzonego przez Ducha Bożego. Warto zatem je przeanalizować dogłębnie we wspólnotach i indywidualnie.

Bractwo Szkaplerzne jest stowarzyszeniem wiernych, którzy dążą do doskonałej miłości w świecie zgodnie z duchem Zakonu Karmelitów Bosych, uczestniczą w jego życiu i mają udział w jego łaskach duchowych przez wewnętrzne zjednoczenie z Maryją w myślach, pragnieniach i czynach. Jest to możliwe przecież jedynie mocą Ducha Świętego.

Działanie Ducha Świętego jest ściśle złączone przede wszystkim z obowiązkami własnego stanu, np. stanu małżeńskiego. To Duch Święty wprowadził małżonków w ten stały sposób życia – jest to zatem sakrament ale i charyzmat, do którego pełni rozkwitu będzie doprowadzał ciągle Duch Święty. I bycie w Bractwie Szkaplerznym dla małżonków ma przyczynić się do wzrostu ich wzajemnej miłości, a nie ucieczki od prozy życia małżeńskiego (czy rodzinnego) i szukania jakiś zastępczych form pobożności dewocyjnej

czy ascetyczno–zakonnych. *Kiedy wierzący współpracuje z Duchem Świętym w konkretnym swoim powołaniu, to gdziekolwiek się znajduje i jakąkolwiek pracę wykonuje, jest to czynione w Duchu i pod wpływem Ducha*. Drogi działania Ducha Bożego w laikacie są różnorodne. Miejscem działania Ducha Świętego dla człowieka świeckiego jest rodzina, praca, nauka i codzienne życie. Obraz świętości wiernego świeckiego nie może być brany z życia zakonnego czy kapłańskiego, świeccy muszą żyć Duchem Świętym w świecie, tam gdzie są posłani. Przypominają o tym wyraźnie dokumenty Soboru Watykańskiego II.

Takie bogate ukazanie roli Ducha Świętego nie obejmuje jeszcze całości życia duchowego poszczególnych członków.

Jak podaje o. Adam Szulz SJ, działanie Ducha Świętego możemy podzielić na nadzwyczajne oraz zwyczajne, codzienne. Najczęściej doświadczmy działanie Ducha Świętego w sposób zwyczajny, a więc taki, gdy On przemienia nasze serca, umysły, nasze relacje z innymi od wewnątrz spokojnie, dzień po dniu. Tutaj taki obrazem Jego działania jest Nazaret lub działanie Ducha Świętego w Maryi poza momentem poczęcia Jezusa Chrystusa. Maryja była nieustannie napełniona Duchem Świętym i to w pełni, ale zwyczajnie – nie uzdrawiała, nie czyniła cudów, nie prorokowała itp. przynajmniej w okresie Jej życia na ziemi. To spokojne codzienne działanie Ducha Świętego uzdalnia nas do pełnienia dobrych czynów takich codziennych, zwyczajnych choć bardzo ważnych. Uzdalnia nas do pełnienia woli Bożej na co dzień.

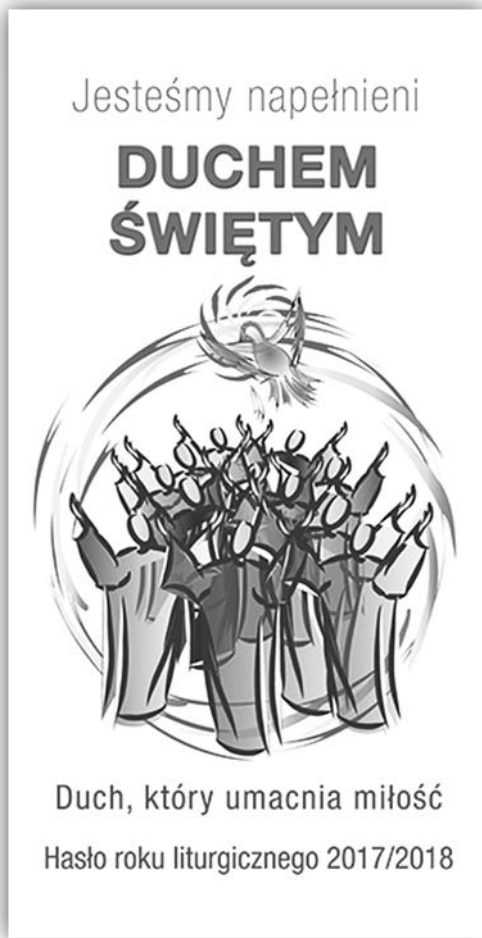
Pełnia Ducha Świętego czasami wyraża się poprzez światło i doświadczenie pokoju, a czasami poprzez ciemność i doświadczenie pustki oczyszczającej nasze serca i umysły. Kiedy doświadczamy Ducha Świętego pośród ciemności nie oznacza to, że Go nie ma w naszym sercu, przeciwnie, jest obficie obecny uwalniając nas, oczyszczając, obdarzając miłością. Wtedy z naszej strony potrzeba ten dar przyjąć, pogłębiając naszą wiarę, nasze zaufanie, że On jest i że nas prowadzi, choć nie wiemy dokąd i jak. Czasami Duch Święty oczekuje od nas współpracy ze znakami i światłem, jakie nam daje. A czasami Duch Święty będzie chciał, abyśmy wykorzystali nasze zdolności rozumowania i rozeznawania po ludzku, bez Jego nadzwyczajnego światła, i w ten sposób podejmowali z Nim współpracę – dodaje o. Szulz.

Warto codziennie rozpoczynać własną modlitwę, jak i każdy dzień, ufną prośbą do Ducha Świętego: „*Przyjdź Duchu Święty, napełnij serca Twoich wiernych Światłem Twojej miłości*”. Tak przecież modli się codziennie Karmel.

Bractwo Szkaplerzne powstało – jak wszystkie inne wspólnoty i szkoły duchowości w Kościele – z inspiracji (natchnienia) Ducha Świętego i dla ściśle określonej misji – charyzmatu tj. dążenia do doskonałej miłości pod opieką i kierunkiem Karmelu Terezjańskiego. I o tym Duch Święty będzie każdemu z Was przypominał. I trzeba dać się kierować Duchowi Świętemu, który przemawia przez przełożonych Kościoła, czy przez wierność własnemu sumieniu. To Duch Święty *„odmładza Kościół i wszystkie jego wspólnoty, daje im nową płodność i siłę”.*

Duch Święty nieustannie pracuje, aby od wewnątrz zmieniać oblicze tej ziemi tak, aby stawała się coraz bardziej Królestwem Bożym. „Ześlij Ducha Twego, a powstanie życie i odnowisz oblicze ziemi.”

Pytania do dzielenia się i dialogu:

1. Jak rozumiesz stwierdzenie, że bez Ducha Świętego nie ma Kościoła?
2. W czym duchowość ruchów, stowarzyszeń jest duchowością Ducha Świętego? Jak to wygląda w Twojej codzienności?
3. W jaki sposób Duch Święty nas pobudza, napełnia, oczyszcza i uświęca „na drodze powołania szkaplerznego”?

MIESIĄC II – MAJ

Szczepan T. Praśkiewicz OCD

DUCHOWOŚĆ MARYJNA (7)

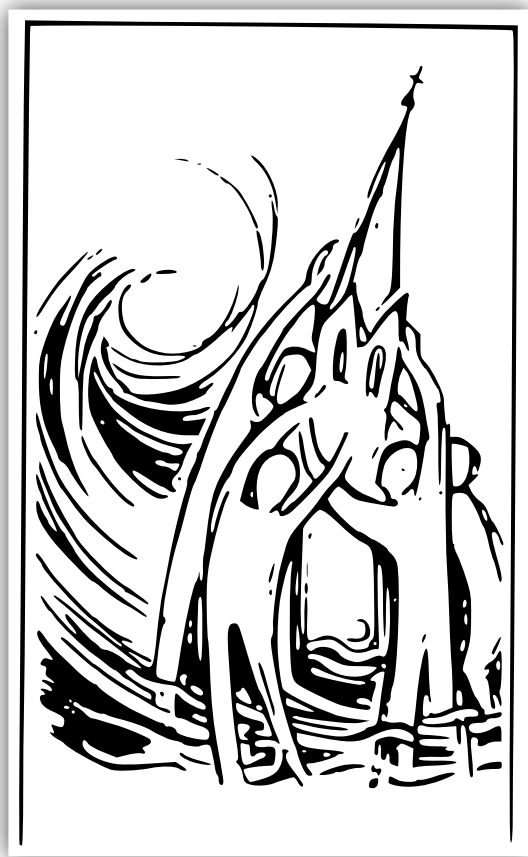
d) Maryja – pierwsza konsekrowana punktem odniesienia dla życia konsekrowanego

Św. Jan Paweł II, kończąc swą adhortację apostolską o życiu zakonnym *Redemptionis donum* z 1994 r., podsumowywał sens konsekracji Maryi i osób zakonnych: *„Wśród wszystkich osób poświęconych bez reszty Bogu, Ona jest Pierwsza. Ona – Dziewica z Nazaretu – jest też najpełniej Bogu poświęcona, najdoskonalej konsekrowana. (…) I jeśli Kościół cały znajduje w Maryi swój Pierwowzór – to jak szczególnie znajdujecie go wy, osoby i wspólnoty konsekrowane w całym Kościele"* (RD 17). Adhortacja wydawała się osiągać punkt kulminacyjny, kiedy Papież zapraszał konsekrowanych „do odnowienia ich konsekracji na wzór konsekracji samej Bogurodzicy" (RD 17). W późniejszej, posynodalnej adhortacji *Vita consecrata* Jan Paweł II dodał, że *„Maryja jest wzniosłym przykładem doskonałej konsekracji, wyrażającej się pełną przynależnością do Boga i całkowitym oddaniem się Jemu (…), i jawi się Ona jako wzór przyjęcia łaski przez człowieka"* (VC 28).

Otóż, jak wiemy, zasadniczymi elementami składowymi życia konsekrowanego są: *sequela Christi* (naśladowanie Chrystusa), eklezjalność, ślubowanie rad ewangelicznych (czystości, ubóstwa i posłuszeństwa), modlitwa i kontemplacja, misja i profetyzm. Maryja z Nazaretu – Pierwsza Konsekrowana, może być doskonałym punktem odniesienia dla każdego z nich:

- ***sequela Christi:*** Sobór Watykański II, mówiąc o życiu zakonnym, podkreśla, że „pierwszą i ostateczną jego normą (*regula suprema*) jest naśladowanie Chrystusa ukazane w Ewangelii" (PC 2). Rzeczywiście, życie konsekrowane, które jest radykalizacją konsekracji chrzcielnej, a przecież

już ona zobowiązuje do naśladowania Chrystusa, jest wezwaniem do naśladowania Go w sposób bardziej doskonały. I tu właśnie jawi się Maryja z Nazaretu, która postępowała za Jezusem w sposób najdoskonalszy jako – według Orygenesa, i potem, za naszych dni, według Pawła VI – pierwsza i najdoskonalsza uczennica Chrystusa (MC 35), lub – w myśl znanej polskiej sentencji – jako Ta, która szła za Nim od betlejemskiej groty aż po szczyt Golgoty. Ona jest pierwsza spośród tych, którzy zostali nazwani błogosławionymi, bo uwierzyła słowu; Ona jest pierwszą osobą, która żyje Jezusowymi, ewangelicznymi błogosławieństwami, które z kolei – jak poucza Sobór – „osoby konsekrowane winny objawiać światu w sposób czytelny i niepodważalny" (LG 31).

- ***eklezjalność:*** życie konsekrowane jest rzeczywistością kościelną, eklezjalną. Istnieje ono w Kościele i dla Kościoła, którego Maryja jest Matką. Kościół – według Soboru – jest ogrodem, w którym ono rozkwita, oblubienicą, którą ono upiększa (PC 1; LG 46). Zakonnicy zrodzeni są w Kościele i dla Kościoła (MR 9, 14), i winni „współczuć i współżyć z Kościołem i całkowicie oddawać się jego posłannictwu" (PC 6).

Syntezę tej nauki znajdujemy w *Vita consecrata*, gdzie czytamy: „*Obecność życia konsekrowanego w całym świecie oraz ewangeliczny charakter jego świadectwa to przekonujące dowody – jeśli ich ktoś potrzebuje – na to, że nie jest ono rzeczywistością odosobnioną i drugorzędna, ale sprawą całego Kościoła. Kilkakrotnie potwierdzili to Biskupi podczas Synodu (o życiu zakonnym), mówiąc: de re nostra agitur – jest to sprawa, która nas dotyczy. Istotnie, życie konsekrowane znajduje się w samym sercu Kościoła, jako element o decydującym znaczeniu dla jego misji, ponieważ wyraża najgłębszą istotę powołania chrześcijańskiego oraz dążenie całego Kościoła-Oblubienicy do zjednoczenia z jedynym Oblubieńcem*" (VC 3). Otóż tak zdefiniowana obecność życia konsekrowanego w Kościele kieruje nasze myśli ku analogicznej obecności w nim, Mistycznym Ciele Chrystusa – Jego Matki. Jej macierzyńska rola w stosunku do Kościoła jest określona przez Urząd Nauczycielski prawie takimi samymi słowami. Np. *Lumen Gentium* nazywa Ją „najlepszą, najszlachetniejszą i najczcigodniejszą cząstką Kościoła (LG 61, 63), Paweł VI ogłosił Ją Matką Kościoła (21 listopada 1964), a w adhortacji *Evangelii nuntiandi* napisał: *„oby wasze życie (tj. życie osób konsekrowanych) wpatrując się w życie Maryi, dawało światu świadectwo tej macierzyńskiej miłości, jaką powinni emanować wszyscy, którzy – włączając się w misję Kościoła – współpracują dla odrodzenia ludzkości"* (EN 56).

- ***ślubowanie rad ewangelicznych:*** charakterystyką życia zakonnego jest profesja rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Nietrudno tu dostrzec związki z Maryją, która w odniesieniu do *czystości* jest przecież Najświętszą Dziewicą, całkowicie oddaną Bogu, wolną w Jego służbie, kochającą Go niepodzielnym sercem. W odniesieniu do *ubóstwa* Maryja przoduje wśród pokornych i uniżonych, czyli ubogich (*anawim Jahwe*), dlatego sama wyśpiewuje, że Bóg „wejrzał na uniżenie swojej Służebnicy" (Łk 1,48). Ale ubóstwo, to także dzielenie się z innymi, a Maryja

oddaje przecież wszystko, nawet swojego Syna (por. Łk 2,22-24) W końcu, co do *posłuszeństwa*, które jest pełnieniem woli Bożej, Maryja wypełniła ją najlepiej. Ale istnieje jeden wątek, którego nie wolno pominąć: Bóg żąda od Niej całkowitego posłuszeństwa, żąda Jej zgody na Wcielenie swego Syna, ale nie odbiera Maryi Jej wolności, lecz pyta poprzez anioła o Jej przyzwolenie. I gdy Maryja wyrzeknie swoje *fiat*, pozostaje konsekwentna i pełni Bożą wolę aż po krzyż (por. Łk 1,26-38; J 19,25).

- ***modlitwa i kontemplacja:*** w dokumencie Stolicy Apostolskiej *Promocja ludzka i kontemplacyjny wymiar życia zakonnego* (nr 13) czytamy, że Maryja stanowi wzór i cel kontemplacji osób konsekrowanych. I słusznie. Była Ona, jak mówi Paweł VI, Dziewicą słuchającą, Dziewicą kontemplującą, umiejscawiającą się w klimacie milczenia (MC 18). Tylko w czterech miejscach w Ewangelii Maryja mówi (Zwiastowanie, Nawiedzenie, Znalezienie Jezusa, Kana). Normalnie Ona milczy, rozważa w swoim sercu, cierpi, a po wniebowstąpieniu Jezusa wyprasza na modlitwie,

wespół z apostołami, Ducha Pocieszyciela. Do podobnego milczenia, kontemplacji i rozmodlenia, w komunii z Kościołem, wezwane są wszystkie osoby konsekrowane.

- ***misja:*** wszyscy konsekrowani istnieją w Kościele, aby uczestniczyć w jego odkupieńczej misji. Spełnienie tej misji może im ułatwić wpatrywanie się w Najświętszą Dziewicę, której powołanie – co przypominają teolodzy – bardziej niż kapłańskie (*ministerialis*, jak u apostołów) jest służebne (*diaconalis*). Sama przecież nazywa siebie Służebnicą Pańską (Łk 1,38.48) i Jej *diakonia* jawi się właśnie jako *służba*; służba, która przekształca się w wierną współpracę w realizacji odwiecznego, zbawczego planu Bożego. Kulminacyjnym punktem tej *diakonii* jest Jej obecność pod krzyżem Syna, która stanowi, wraz z Wcieleniem, „najwyższe spełnienie misji Tej Dziewicy ofiarującej w ekonomii zbawienia" (LG 58; MC 20). Innym momentem diakonii Maryi jest fakt udania się przez nią do krewnej Elżbiety, aby ją wspomóc w potrzebie i podzielić się z nią własnym doświadczeniem Boga oraz wyśpiewać wobec niej Jego chwałę (por. Łk 1,39-56). Nader owocną jest także diakonia Maryi w Kanie Galilejskiej, podyktowana zatroskaniem o innych, znajdujących się w potrzebie i doprowadzająca do objawienia się chwały Jezusa i do wzrostu wiary u Jego uczniów (por. J 2, 3.11). Diakonia Maryi – która winna być wzorem diakonii, tj. pełnienia misji osób konsekrowanych, bo jak powiedział Jan Paweł II, jest Ona „mistrzynią bezwarunkowej wierności i niestrudzonej służby" (VC 28) – polega w końcu na wiernym i czujnym strzeżeniu skarbu swego życiowego powołania i w ofiarowaniu całego swego jestestwa na służbę Bogu i braciom, a także na realizowaniu miłości macierzyńskiej, która – jak precyzuje Jan Paweł II – wyraża się w Jej szczególnej bliskości do człowieka i do wszystkich ludzkich spraw (RH 22).
- ***profetyzm:*** prorok, jak wiemy, to nie tylko ktoś, kto przepowiada przyszłość, ale to ktoś, kto jest *znakiem* obecności Boga w środowisku, w którym żyje; to ktoś, kto z jednej strony *zwiastuje* obecność Boga w świecie, a z drugiej strony *wskazuje* zło w nim panujące. Tę samą misję Jan Paweł II wyznacza życiu zakonnemu, które winno być w obecnym zlaicyzowanym świecie *znakiem sprzeciwu* i *znakiem obecności* Jezusa (VC 84). I tutaj

właśnie jawi się analogia z Maryją, która pierwsza stała się znakiem obecności Jezusa wśród ludzi. Więcej, Ona stała się Tą, która oczekiwanie całych pokoleń na przyjście Jezusa przekształciła w Jego obecność wśród nich. Nadto jest Ona także znakiem czasów przyszłych, jako Dziewica obleczona w słońce (por. Ap 12,1), których to czasów eschatologicznych uprzedzeniem winno być także życie konsekrowane, w myśl *Redemptionis donum*: *„ono przybliża eschatologiczne królestwo Boga do życia wszystkich ludzi w warunkach doczesności i czyni je w pewien sposób obecne wśród świata"* (RD 111).

Osoby konsekrowane są więc wezwane, aby uobecniać misję Maryi w Kościele i w świecie, przyjmując Ją jako pierwowzór konsekracji w naśladowaniu Chrystusa i ukazując Ją Ludowi Bożemu przede wszystkim poprzez naśladowanie Jej cnót i odtwarzanie Jej postaw, aż do stania się znakiem Jej ustawicznej obecności, gdziekolwiek się znajdują.

e) Dziewica z Nazaretu – Służebnica Pańska wzorem bezinteresownej posługi dla kapłanów

Dyrektorium o życiu i posłudze kapłanów, opublikowane w 1994 r. przez Kongregację ds. Duchowieństwa, zawiera wymowne zdanie: „Duchowość kapłańska nie może być uznana za pełną, jeśli nie bierze poważnie pod uwagę testamentu Chrystusa Ukrzyżowanego, który zechciał powierzyć Matkę umiłowanemu uczniowi, a przez niego wszystkim kapłanom powołanym do kontynuowania Jego zbawczego dzieła" (nr 68).

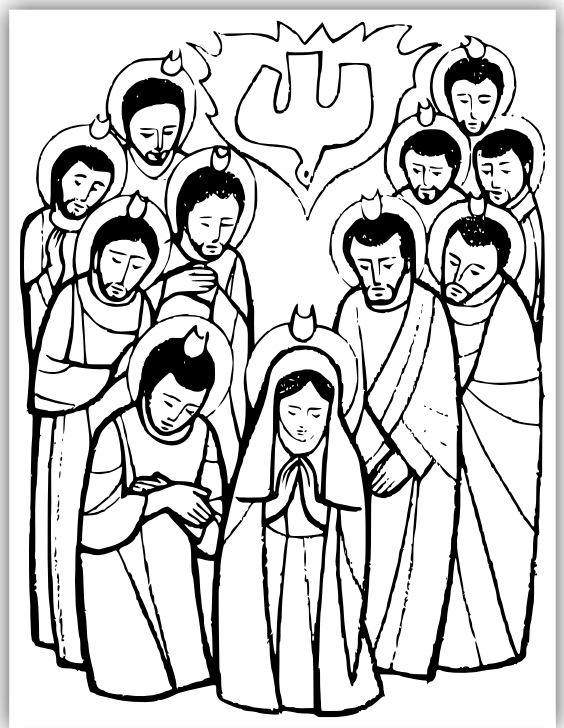
Nadto św. Jan Paweł II wielokrotnie podejmował tematykę maryjności kapłana. Szczególnie szeroko, wskazując na eklezjalny i ascetyczny (głównie pod kątem celibatu) wymiar związku kapłana z Maryją, Ojciec Święty wypowiedział się w Liście do Kapłanów na Wielki Czwartek 1995 r. (nr 2-5). Nadto często poruszał zagadnienie związku kapłana z Maryją w nawiązaniu do Eucharystii. „*Kiedy bowiem sprawujemy Mszę świętą* – mówił do księży – *jest wśród nas obecna Matka Syna Bożego, która nas wprowadza w misterium Jego odkupieńczej Ofiary. W ten sposób staje się Ona pośredniczką łask spływających z tej Ofiary na Kościół i na wszystkich wiernych. Maryja bowiem została w sposób jedyny złączona z kapłańską Ofiarą Chrystusa, kiedy jednoczyła się z Jego wolą zbawienia świata przez Krzyż. Stała się Ona pierwszą i najdoskonalszą duchową uczestniczką Jego Ofiary jako Kapłana i Hostii. Z tego powodu może Ona otrzymać i dać tym, którzy na płaszczyźnie służebnej uczestniczą w kapłaństwie Jej Syna, łaskę pozwalającą coraz głębiej odpowiadać na wymagania duchowej ofiary, jaką kapłaństwo zakłada. W szczególny sposób łaskę wiary, nadziei i wytrwania w doświadczeniach, przyjmowanych jako przynaglenie do bardziej ochoczego udziału w Ofierze odkupienia*" (30 VI 1993). Zaś w *Pastores dabo vobis* Jan Paweł II przypomniał, że maryjna duchowość kapłana powinna mieć wymiar chrystocentryczny i eklezjalny (nr 82).

Skądinąd już Paweł VI przypominał, że „Maryja jest nauczycielką pobożności i wzorem całego Kościoła w oddawaniu czci Bogu" (MC 21), w której to pobożności we wspólnocie ludu Bożego powinien przewodzić kapłan – duszpasterz. Motywem maryjności kapłana – jak słusznie podkreślają autorzy – powinien być także „egzystencjalny" związek zachodzący pomiędzy

Maryją Matką Jezusa a każdym kapłanem, którego jest Matką (J 19,26-27)" (LDK 496), tak, by cześć Maryi Dziewicy pomagała mu „przejmować od Niej macierzyński wymiar misji Kościoła, zaangażowanego w dzieło odrodzenia ludzi" (SM 3-4/2007, 119). Cdn.

Pytania do dzielenia się i dialogu:

1. Dlaczego Maryję nazywamy „Pierwszą Konsekrowaną", czy „Pierwszą i najdoskonalszą Uczennicą Mistrza"?
2. „Diakonia Maryi" i „Znak czasów przyszłych" – jak to rozumiemy dzisiaj?
3. W czym kapłan może naśladować Maryję"?

MIESIĄC III – CZERWIEC

Iwona Janiak

ZARYS HISTORII SZKAPLERZA KARMELITAŃSKIEGO

2. Objawienia maryjne

Szkaplerz karmelitański bardzo mocno i trwale zapisał się w duchowości maryjnej karmelitów. Ojciec Marian Zawada zaznacza, że szkaplerz jest jednym z dwóch jej nurtów obok kontemplacji, która jest z nim ściśle związana. Karmel od samego początku swej historii charakteryzował się ubóstwem, skromnością, pokorą. Starał się żyć na wzór Maryi, którą obierał za swoją Matkę, Panią, Królową a w sposób szczególny Siostrą. Podkreślał bliskość Maryi w aspektach swego życia.

Kronikarz karmelitański Wilhelm z Sanvicio pisał, że wspólnota podjęła poświęcenie „życia na nieustanną służbę Boskiemu Mistrzowi i Jego Matce, Dziewicy Maryi". Poświęcenie się Królowej stanowiło centrum ich duchowości. Karmelici budowali swoje życie na Chrystusie oraz wstawiennictwie Maryi. Na tej bazie wyrosła historia szkaplerza jako Jej znaku, a także nastąpił rozwój nabożeństwa, które było z nim związane. Wspomniane wcześniej trudności oraz groźba kasaty nie zniszczyły ufności braci w moc opieki Maryi lecz dodały głębszej mobilizacji.

Z historią szkaplerza związana jest postać św. Szymona Stocka. We współczesnej literaturze karmelitańskiej mało jest informacji na jego temat. Urodził się w 1165 roku na zamku Harford w hrabstwie Kent (Anglia) w bardzo pobożnej rodzinie. Według najstarszych podań jeszcze przed narodzinami Szymon został poświęcony Najświętszej Maryi Pannie przez swoją matkę. Był zdolnym dzieckiem. Szybko się uczył. Przez całe życie wyróżniał się dużą pobożnością. Codziennie odmawiał modlitwy do Najświętszej Maryi Panny a później również i Psałterz.

Decyzję o wyborze życia pustelniczego podjął w wieku 12 lat. Opuścił dom rodzinny by oddać się modlitwie i pokucie w całkowitej samotności. Według legendy schronił się w lesie, gdzie mieszkał przez 20 lat. Nazwano go Stock, ponieważ jego celą stał się pień dębu. Miał objawienie, w którym Maryja powiadomiła go o przybyciu do Anglii eremitów, którzy oddają Jej cześć. Wolą Matki Najświętszej było, by dołączył się do nich. Posłuszny opuścił swoją pustelnię, rozpoczął przygotowania do kapłaństwa a po przyjęciu święceń został wędrownym kaznodzieją, aż do chwili, gdy przybyli z Palestyny Karmelici.

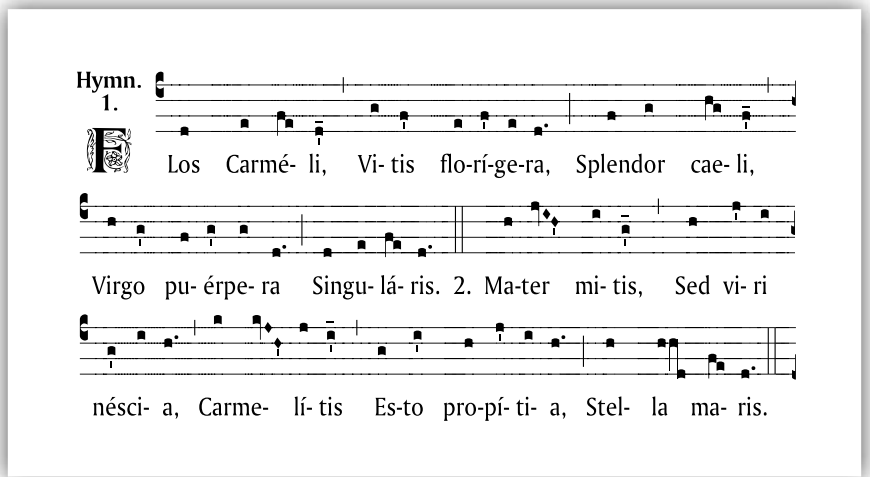
Duchowni wyrażali się z nieufnością w stosunku do nowo przybyłych. Uważano ich za intruzów i często z nich szydzono. Sytuację komplikowało orzeczenie Soboru Laterańskiego z 1215 roku, który zabronił zakładania nowych zakonów. Rodziło się wiele pytań dotyczących przetrwania zakonu w ówczesnym położeniu. W 1247 r. na kapitule generalnej Szymon został wybrany generałem zakonu. Karmelici próbowali początkowo zakładać swoje klasztory w miejscach odosobnionych, jednakże w warunkach panujących w Europie zachodniej było to bardzo trudne.

W tym czasie bujnie rozwijały się zakony żebrzące. Mimo faktu zatwierdzenia reguły przez papieża Honoriusza III w 1226 r. i zaliczenia wspólnoty do zakonów żebrzących przez jego następcę Innocentego IV, nie uciszyło to głosów sprzeciwu duchownych. Wielu duchownych twierdziło, że obowiązywała ona jedynie eremitów obecnych na Górze Karmel, gdyż z racji tego, iż zmienili tryb życia, zdanie papieskie straciło ważność. Nadal do nowo przybyłej wspólnoty eremitów biskupi podchodzili z dużym dystansem. Duchowni zabraniali im zakładać klasztorów oraz celebrować Mszy Świętej.

Św. Szymon Stock zachęcał współbraci do modlitwy, mobilizował ich do głębszego oddania się Maryi oraz zaufania Jej. Był przekonany, że dzięki Niej zakon przetrwa wszelkie przeciwności, z jakimi musieli się zmierzać. W tej sytuacji Maryja przychodzi z pomocą przez znak szkaplerza. Błagał Dziewicę Maryję o przywilej dla braci, noszących Jej imię. Każdego dnia modlił się słowami hymnu:

Kwiecie Karmelu, Płodna Winnico,
Tylko Ty jesteś, Splendorze nieba,
Wieczną Dziewicą!

O Matko Cicha, piękna jak Zorza,
Dla karmelitów bądź wspomożeniem,
O Gwiazdo morza!

Antyfona *Flos Carmeli* po dzień dzisiejszy śpiewana jest w zakonie Karmelitów Bosych. Nie znany jest czas i miejsce powstania tego utworu. Kwestia autorstwa tego hymnu po dzień dzisiejszy rodzić może dyskusje. Wielu autorów karmelitańskich stwierdza, iż słowa te ułożył św. Szymon, lecz nie ma na to wystarczających dowodów. Na przełomie XIV i XV wieku dodano do niej kolejne strofy:

Korzeniu Jesse, Owoc rodząca,
Na wieczność z Tobą pozwól nam zostać,
O Kochająca!

Lilio złocista, wśród cierni lśniąca,
Oświeć myśl naszą. Prosimy Ciebie,
Wspomagająca!

Tarczo obronna z wrogiem walczących,
Utwierdzaj w boju, dodawaj siły
Szkaplerz noszącym!

Gdy są niepewni, dodaj im mocy;
A gdy nieszczęście chce ich ogarnąć,
Udziel pomocy!

O Matko Słodka, Karmelu Pani,
Radością Twoją napełnij serca
Dane Ci w dani!

Raju i nieba klucz trzymająca,
Spraw, niech dojdziemy tam, gdzie Ty z Synem
Trwasz królująca. Amen".

Powyższe słowa powstały w wyniku refleksji modlitewnej nad przeszłością zakonu. Określenia „Kwiat Karmelu" i „Płodna winnica" nawiązują do miejsca, którym są zbocza Karmelu. Mnisi swój zachwyt nad pięknością tej przyrody odnoszą do wnętrza Maryi. Płodność winnic jest obrazem Jej niepokalanego łona, które rodzi owoc najdoskonalszy – Zbawiciela świata. Wezwania takie jak: „Ozdoba niebios", „Najwybrańsza", „Czysta i wierna", „Matka łagodna" są wyrazem uwielbienia Boga, który zachował Ją od zmazy grzechu pierworodnego. Wychwalają Jej dziewiczą czystość, delikatność, dobroć.

W nocy z 15 na 16 lipca w odpowiedzi na modlitwę św. Szymona objawiła się Najświętsza Maryja Panna w towarzystwie aniołów. Skierowała do niego wówczas następujące słowa: „Przyjmij najmilszy synu, Szkaplerz twego Zakonu jako znak mego braterstwa, przywilej dla Ciebie i wszystkich Karmelitów. Kto w nim umrze, nie zazna ognia piekielnego. Oto znak zbawienia, ratunek w niebezpieczeństwach, przymierze pokoju i wiecznego zobowiązania". Powyższa wersja słów Matki Najświętszej znana jest z przekazu o. Jana Palaeonydorusa († 1507). Istnieje także inna wersja, którą ustalił o. Bartłomiej Xibert. Zebrał on różne świadectwa wspominające o wizji, którą miał św. Szymon Stock. Na ich podstawie wyróżnił szesnaście różnych wariantów wypowiedzi Maryi, które dotyczyły szkaplerza, a następnie poddał je wszystkie krytycznej analizie. Ustalił, że autentycznymi słowami Maryi są: *Hoc erit tibi et cunctis carmelitis privilegium, quo in hoc moriens aeternum non patietur incedium* – „To będzie dla ciebie i wszystkich karmelitów przywilejem. Kto w nim umrze, nie zazna ognia wiecznego".

Przekaz dotyczący tego, w jaki sposób Maryja wskazała na szkaplerz, również znany jest z dwóch wersji. Popularniejsza z nich głosi, że Matka Najświętsza ukazała się św. Szymonowi, trzymając w dłoni ten znak. Wersja ta została uwieczniona w obrazach, płaskorzeźbach, witrażach. Obecnie wiadomo, iż scena ta jest nieprawdziwa, a do jej powstania przyczyniły się

trudności, z jakimi nabożeństwo szkaplerzne spotykało się w różnych okresach. Niektóre środowiska próbowały poddać w wątpliwość autentyczność wizji św. Szymona. Ikonografia karmelitańska, umieszczając mały szkaplerz w dłoni Matki Najświętszej, występowała w obronie prawdy o objawieniu, a także chciała podkreślić nadprzyrodzone pochodzenie tego sakramentale. Druga wersja głosi, że Maryja wskazała św. Szymonowi Stockowi na szkaplerz jako wierzchnią część habitu karmelitańskiego. Wersja ta pochodzi ona z najstarszych znanych przekazów.

Trudno ustalić miejsce wizji szkaplerznej. Według tradycji karmelitańskiej objawienie to było na zamku Aylesford w Anglii. Stało się ono jednak wydarzeniem przełomowym w historii wspólnoty. Tradycja głosi, że św. Szymon Stock po poinformowaniu współbraci o wizji, którą miał w nocy, dodał: *„Bracia, zachowując słowa Matki Bożej w sercach, starajcie się przez dobre czyny zapewnić sobie zbawienie i czuwajcie, dziękując Bogu za wielkie dobrodziejstwo. Módlcie się nieustannie, aby obietnica wobec mnie dana spełniła się na chwałę Trójcy Świętej i zawsze Błogosławionej Dziewicy”*.

Wizja umocniła św. Szymona, a jej owoce były widoczne już wiele lat później, gdy klasztory karmelitańskie zaczęły przeżywać bujny rozwój. W niedługim czasie karmelici byli obecni w miastach uniwersyteckich, tj. Cambridge (1247), Oxford (1253), Bolonia (1260). W latach 1247-1300 istniało 9 klasztorów w Belgii, 17 w Niemczech, 27 w Anglii i 16 na terenie Francji.

Jak już było wspomniane, w późniejszych czasach niektórzy historycy próbowali zaprzeczać prawdziwości objawienia, które otrzymał Szymona. Zarzucano karmelitom to, że zachowało się bardzo mało udokumentowanych dowodów z tamtego okresu. Zarzuty te nie są jednak wystarczające, by zakwestionować prawdziwość objawienia. W tamtym okresie zapisywanie informacji było bardziej skomplikowane niż współcześnie. Wiele dokumentów mogło zaginąć.

Świadectwem mocno przemawiającym za prawdziwością objawienia jest zapis z kroniki br. Wilhelma z Sanvico: „*Gdy bracia zorientowali się, że mają*

niewielkie poparcie prałatów, zwrócili się z pokorną prośbą do swojej Matki i Patronki, aby Ona dawszy natchnienie do udania się do nowych krajów, również teraz wybawiła ich od diabelskich doświadczeń. Dziewica Maryja objawiła się przeorowi, aby bracia bez obaw udali się do papieża Innocentego IV, gdyż u niego uzyskają zbawienne w tych doświadczeniach lekarstwo (…) i przedstawili mu trudności, jakie redaktorzy stawiali przed nim oraz kwestię niewielkiego zainteresowania biskupów tą sprawą. Okazując braciom sympatię, papież napisał 13 stycznia 1252 roku list, polecając biskupom, by okazali ojcowską troskę i powstrzymywali kościelnym upomnieniem wszystkich ich prześladowców". Wilhelm w tekście wspomina przeora, któremu objawiła się Maryja, choć nie wymienia jego imienia. Ważnym dla niego staje się fakt, iż skutkiem doznanego objawienia, które doznał, było ocalenie rodziny karmelitańskiej. Nie ma tutaj wzmianki o samym szkaplerzu prawdopodobnie dlatego, że praktyka zakładania go świeckim i nabożeństwo szkaplerzne jeszcze wtedy nie istniały, a karmelici dopiero po upływie pewnego czasu zrozumieli dar Maryi i to, co wiąże się z nim.

Kolejnym wydarzeniem nadprzyrodzonym, które jest związane ze szkaplerzem miała być wizja, którą otrzymał Jacques Duese (1244-1334) – późniejszy papież Jan XXII. Według przekazu Najświętsza Maryja Panna powiedziała do niego o Karmelu wówczas takie słowa: *„O Janie, Janie! Zastępco ukochanego Syna mego! Jak ja ciebie ocaliłam od twojego przeciwnika, a za specjalną łaską uczyniłam papieżem, tak i ty powinieneś udzielić łaski i pełnego zatwierdzenia mojemu świętemu, pobożnemu Zakonowi Karmelitów, który wziął swój początek na Górze Karmel (założony) przez Eliasza i Elizeusza. Jako zastępca mego boskiego Syna powinieneś zatwierdzić na ziemi to, co On postanowił w niebiosach. A więc każdy kto przyjmie, zachowa i żył będzie bez skazy według Reguły mojego sługi Alberta, Patriarchy, a zatwierdzonej przez ukochanego Syna mojego papieża Innocentego, i wytrwa w świętym posłuszeństwie, ubóstwie i czystości, albo wstąpi do tegoż Zakonu, zbawiony będzie. Inni również, jeżeli z pobudek nabożnych przystaną do tego zakonu nosząc oznakę świętego habitu, nazywając siebie braćmi czy współbraćmi tego wspomnianego mojego Zakonu od dnia swojego wstąpienia zostaną uwolnieni w jednej trzeciej ze swych grzechów, przyrzekając żyć w czystości, jeśli jest wdową, a w celibacie, jeśli jest dziewicą, zaś w małżeństwie dochowując dozgonnej wierności małżeńskiej, jak to nakazuje Święta Matka Kościół Chrystusowy. Zakonnicy tego zakonu będą uwolnieni od kary i winy, a w dniu, w którym odejdą z tego świata a zostaną ukarani czyśćcem, Ja ich Matka łaski, zejdę w sobotę po ich śmierci, i jakich spotkam w czyśćcu, uwolnię ich i zabiorę na Świętą Górę żywota wiecznego. Jednakże bracia ci są zobowiązani odmawiać godziny kanoniczne, wedle zarządzenia Świętej Reguły, danej przez Alberta. Ci zaś, którzy nie umieją ich odmawiać, winni zachować posty nakazane przez Kościół Święty, nadto jeśli nie zajdzie jakaś przeszkoda, wstrzymywać się od jedzenia mięsa we środy i soboty, z wyjątkiem dnia Narodzenia mojego Syna”*.

Przywilej ten miał zostać ogłoszony przez niego na polecenie Maryi w tzw. bulli sobotniej 3 marca 1322 roku. W powyżej przytoczonym tekście Maryja mówi, że w sobotę po śmierci zejdzie do czyśćca i uwolni z niego wszystkich, którzy nosili szkaplerz. Gdyby słowa te odczytywać dosłownie, to można by wysunąć zarzuty dotyczące poprawności teologicznej, jednakże należy pamiętać, że słowa te „nie są sformułowaniem akademickiego teologa dbającego o precyzję, ale kochającej Matki chcącej jak najbardziej obrazowo ukazać swoją troskę o przebywających w czyśćcu”.

Największym błędem, jaki dziś rodzi się w kontekście odczytywania tego przesłania Maryi, jest to, że wielu ludzi zapomina lub nie ma świadomości, że czyściec nie jest miejscem, lecz stanem osób, które nie oczyściły się jeszcze ze swych niedoskonałości. Proces ten musi dokonać się na ziemi lub w czyśćcu dla osiągnięcia pełni zbawienia. Maryja nie pozostaje obojętna wobec cierpień tych, którzy za życia wzywali Jej wstawiennictwa, zwracali się do Niej jako swej Matki, kochali Ją. Pomaga im dotykając ich niedoskonałości, braków miłości, nędzy, grzechów i daje łaskę, by ogień miłości strawił to wszystko co uniemożliwia im pełne zjednoczenie z Bogiem i przebywanie w wieczności. Św. Faustyna w swoim *Dzienniczku* wspomina o takim działaniu Matki Bożej słowami: *„Widziałam Matkę Bożą odwiedzającą dusze w czyśćcu. Dusze nazywają Maryję «Gwiazdą Morza». Ona im przynosi ochłodę”*.

Podobnie jak w przypadku objawienia, które miał św. Szymon Stock, historyczność wizji Jana XXII była przedmiotem spornym. Historycy wykazali, że w rzeczywistości bulla sobotnia jest legendą. Fakt ten nie przeszkodził uwiarygodnieniu i wielokrotnym zatwierdzaniu jej treści przez papieży. Pierwszym z nich był Klemens VII, który w bulli *Ex clementi* z 12 sierpnia 1530 roku zatwierdził wszystkie przywileje zakonu karmelitańskiego i związane z nimi łaski. Włącza w to również przywilej sobotni w słowach: „a dla pewności gdyby nigdy nie był udzielony, przez tę bullę niech będzie udzielony”. Następnie były one zatwierdzane przez: Pawła II (1534 i 1539), Piusa V (1564), Grzegorza XIII (1577), Pawła V (1613), Klemensa X (1637) i Piusa XI (1922). Potwierdzenie przywileju sobotniego mimo stwierdzenia faktu o nieautentyczności wizji było możliwe, ponieważ jest on rodzajem odpustu zupełnego. Kościół może udzielać tego odpustu „akceptując i przyjmując za swoje warunki wymagane do tego przez tradycję”. Cdn.

Pytania do dzielenia się i dialogu:

1. Jak św. Szymon Stock zapisał się w historii Zakonu Karmelitańskiego?
2. Jakie elementy wizji szkaplerznej są szczególnie ważne dla nas?
3. Na czym polega „przywilej sobotni”?

STATUT BRACTWA SZKAPLERZNEGO (3)

ROZDZIAŁ IV

Obowiązki członków bractwa

§ 19

Członkom bractwa Szkaplerz przypomina o wyższości życia duchowego nad doczesnym, o konieczności modlitwy i wynikającym ze chrztu obowiązku przyoblekania się w Chrystusa. W wypełnianiu tego obowiązku wspomaga nas Maryja Dziewica, która najbardziej pragnie, byśmy na chwałę Trójcy Przenajświętszej upodabniali się do Chrystusa, a kiedyś – odziani w szatę godową – zostali przyjęci do niebieskiej ojczyzny (OB. 1213).

§ 20

Członkowie bractwa prowadzą życie chrześcijańskie i starają się usilnie dochować wierności Chrystusowi na wzór Jego Matki. W tym celu coraz lepiej poznają Maryję i dają Jej coraz więcej miejsca w swoim życiu zgodnie z duchowością Zakonu Karmelitańskiego.

§ 21

Członkowie bractwa, naśladując Dziewicę modlącą się, zobowiązani są do stałego poświęcania pewnego czasu na spotkanie z Bogiem na modlitwie

wewnętrznej, w miarę możliwości do częstego uczestnictwa w Eucharystii, odmawiania jakiejś części Liturgii Godzin (lub kilku psalmów, różańca świętego bądź innych podobnych modlitw; NPBS 18.7) lub poświęcania pewnego czasu na czytanie duchowne; w ciągu dnia powinni wzywać pomocy Maryi, uciekać się pod Jej opiekę oraz kierować do Niej swoje myśli i uczucia.

§ 22

Członkowie bractwa, jednocząc się z misterium paschalnym Chrystusa, usiłują przyjmować przeciwności życia i dobrowolne wyrzeczenia w duchu Karmelu, a wpatrując się we wzór Dziewicy Przeczystej i uznając wartość ciała jako świątyni Bożej, starają się strzec swojego serca i zmysłów, duszy i ciała w otwarciu na miłość Boga i drugiego człowieka (SBDM 16d, 16e).

§ 23

Członkowie bractwa zawsze i z pobożnością noszą Szkaplerz jako widzialny znak ich przynależności do Maryi w Rodzinie Karmelu. Składa się on z dwóch kawałków materiału koloru brązowego lub brunatnego, połączonych dwoma sznurkami lub tasiemkami. Przyjąwszy Szkaplerz, wierny może zastąpić go medalikiem, mającym z jednej strony wizerunek Najświętszego Serca Jezusa, a z drugiej wizerunek Maryi. Zarówno medalik, jak i Szkaplerz, mogą być później zmieniane bez nowego poświęcania (NPBS 18.4-6).

§ 24

Jeśli to możliwe, członkowie bractwa uczestniczą w okresowych spotkaniach, np. przynajmniej raz w miesiącu, podczas których ożywiają poczucie wspólnotowej więzi (SBDM 16g), poznają ducha Karmelu i uwrażliwiają się na potrzeby braci i sióstr, czyniąc to wszystko w zażyłej komunii z Maryją (NPBS 18.8). Podczas spotkań członkowie bractwa wspólnie:

a) oddają cześć Najświętszej Maryi Pannie z Góry Karmel (m.in. poprzez udział we Mszy Świętej – zaleca się w miarę możliwości Mszę Świętą wotywną, nabożeństwo szkaplerzne, śpiew antyfony *Witaj Królowo* lub pieśni *Witaj Pani* itp.),

b) zgłębiają duchowość Karmelu (zwłaszcza dzięki konferencji formacyjnej),

c) czczą świętych Zakonu Karmelitańskiego,

d) umacniają jedność braterską między sobą,

e) uwrażliwiają się na potrzeby bliźnich na wzór Maryi,

f) modlą się za zmarłych członków bractwa.

§ 25

Przed uroczystością Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel członkowie bractwa indywidualnie albo wspólnotowo odprawiają nowennę ku Jej czci.

§ 26

W samą uroczystość Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel (16 lipca) bractwo uczestniczy we Mszy Świętej ku Jej czci. Zaleca się także zorganizowanie okolicznościowej procesji zgodnie z uznaniem moderatora miejscowego.

§ 27

Bractwo uczestniczy w dorocznym Ogólnopolskim Spotkaniu Rodziny Szkaplerznej w sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej koło Krakowa w pierwszą sobotę po 16 lipca.

§ 28

Członkowie bractwa wspierają materialnie – stosownie do swoich możliwości, przez składanie dobrowolnych datków podczas comiesięcznych spotkań – dzieła apostolstwa podejmowane przez bractwo.

§ 29

Bractwo współpracuje z innymi podobnymi stowarzyszeniami i ruchami w parafii oraz diecezji.

§ 30

Wymienione wyżej obowiązki są powinnością moralną, jednakże nie obowiązują pod grzechem.

ROZDZIAŁ V

Przynależność do bractwa

§ 31

Wstąpienie do bractwa dokonuje się po dłuższym okresie przygotowania, a także po zapoznaniu się z istotą i celami stowarzyszenia oraz przyjmowanymi na siebie obowiązkami (DPL 205).

§ 32

Do Bractwa Szkaplerznego może zostać przyjęty katolik, który:

a) przyjął sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego i żyje według zasad wiary katolickiej,

b) postanawia wypełniać wszystkie zobowiązania brackie.

§ 33

Do Bractwa Szkaplerznego może przyjąć osoba upoważniona do działania w imieniu Zakonu (NPBS 18.3): moderator prowincjalny, moderator miejscowy lub inny kapłan upoważniony przez prowincjała.

§ 34

Przyjęcie do bractwa dokonuje się przez nałożenie Szkaplerza świętego zgodnie z własnym obrzędem zatwierdzonym przez Stolicę Apostolską. Przyjęcie powinno być poświadczone przez wpisanie do Księgi przynależności do Bractwa Szkaplerznego imienia i nazwiska, daty urodzenia i adresu zamieszkania osoby oraz daty przyjęcia. Osobie przyjętej można wystawić zaświadczenie ze wskazaniem bractwa, do którego przynależy (NPBS 18.4).

§ 35

Przyjęcie do Bractwa Szkaplerznego dokonuje się w uroczystość Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel (16 lipca), inne święto maryjne lub inny stosowny dzień wyznaczony przez moderatora prowincjalnego lub miejscowego.

§ 36

Przynależność do bractwa ustaje wskutek:

a) wystąpienia z bractwa na podstawie pisemnej deklaracji osoby,

b) wydalenia z bractwa na podstawie pisemnej decyzji moderatora miejscowego.

§ 37

Decyzję o wydaleniu z bractwa podejmuje moderator miejscowy w sytuacji rażącego naruszenia przez osobę zasad wiary katolickiej, prowadzenia działalności na szkodę bractwa lub ciężkiego i umyślnego naruszenia postanowień niniejszego statutu, po wysłuchaniu opinii animatora i uprzednim upomnieniu.

Z ŻYCIA BRACTWA I RODZINY SZKAPLERZNEJ

OTO JEST DZIEŃ, KTÓRY DAŁ NAM PAN

Dnia 28 października 2017 r. w naszej parafii pw. Podwyższenia Krzyża Świętego i Matki Bożej Częstochowskiej w Pszczynie miało miejsce spotkanie z o. Włodzimierzem Tochmańskim OCD, moderatorem prowincjalnym Bractwa Szkaplerznego. Rozpoczęło się ono Mszą św., na wstępie której wikary ks. Rafał Moroń, obecny opiekun parafialnej wspólnoty Bractwa Szkaplerznego, bardzo serdecznie powitał ojca karmelitę i wszystkich obecnych w kościele. Bogactwo homilii, dotyczącej tak ważnego tematu modlitwy, z pewnością poruszyło serce każdego słuchającego i każdy ma możliwość osobistej refleksji i zastanowienia się nad tą najważniejszą sprawą oraz zadania sobie kilku pytań: Jaka jest moja osobista modlitwa? Jak przenosi się ona na moje codzienne życie? Co powinienem/powinnam w niej zmienić, by poprzez właściwą postawę chrześcijańską w prostych ludzkich gestach codziennego życia móc kogoś bardziej zbliżyć do Pana Boga? Jak być wrażliwym na potrzeby drugiego człowieka i głosić ten największy wymiar Miłości Jezusa, której tak brakuje w dzisiejszym zagonionym świecie?

Po Mszy św. przeszliśmy do salki, by przy wspólnym stole i radości przy agapie kontynuować spotkanie. Rozpoczęliśmy je wspólną modlitwą i śpiewem. Następnie przy wspólnym poczęstunku o. Włodzimierz wygłosił konferencję z duchowości maryjnej. Zaakcentował w niej, jak bardziej kochać Matkę Najświętszą, nieustannie się w Nią wpatrywać i podejmować codzienne starania, by żyć wzorem Jej cnót. Przypomniał o przywilejach i obowiązkach każdego, kto nosi świętą szatę Maryi – szkaplerz święty. Trzeba zawsze o tym pamiętać, żeby móc godnie sprostać obowiązkom, a tym samym zasłużyć

na piękno i radość życia wiecznego. Również to bogactwo i szeroka treść słowa Bożego z pewnością znalazły dobry i żyzny grunt w sercach słuchających. Ważnym zatem jest, aby móc to coraz bardziej pielęgnować i przynosić plon obfity. O to nieustannie prosimy naszą Matkę Szkaplerzną, by nam w tym dopomagała.

To owocne i radosne spotkanie pomogło nam na nowo odkryć Bożą Miłość i Jego a zarazem naszej Matki Najświętszej oraz uświadomić sobie, jakim darem, łaską i bogactwem jest wspólnota, za którą winniśmy nieustannie wielbić Boga i Maryję. Spotkanie odbyło się w serdecznej, rodzinnej atmosferze. Odczuwało się pełnię Bożej radości oraz obecności Matki Najświętszej, bo któż jak nie Matka jest tam, gdzie są Jej dzieci.

Stefania Kamała

PSZCZYNA – POŚWIĘCENIE SZTANDARU

W listopadzie 2017 r. w par. Wszystkich Świętych przy Rynku w Pszczynie odbyło się uroczyste poświęcenie sztandaru Bractwa, którego podczas Eucharystii niedzielnej dokonał moderator prowincjalny o. Włodzimierz Tochmański OCD. Po Mszy św. odbyła się wspomnieniowa agapa i spotkanie we wzajemnej miłości bliźniego.

PEREGRYNACJA CZERNEŃSKIEGO OBRAZU MATKI BOŻEJ

W niedzielę 3 grudnia w naszym klasztorze w Czernej na Mszy św. zostały przekazane feretrony z kopią obrazu Matki Bożej Szkaplerznej rodzinom parafii Nowa Góra. Trzy feretrony będą peregrynować przez najbliższy rok, przygotowując mieszkańców parafii do jubileuszu 30 rocznicy koronacji obrazu koronami papieskimi. Mszy św. przewodniczył proboszcz ks. prałat Józef Grzesiuła, a homilię okolicznością wygłosił o. Leszek Stańczewski OCD – przeor klasztoru. Po Mszy św. rodziny odebrały feretrony i udały się w asyście straży pożarnych z Miękini, Nowej Góry i Czernej do swoich domów.

Obecny obraz Matki Bożej Szkaplerznej pochodzący z XVIII w. został namalowany na miedzianej blasze przez artystę krakowskiego Pawła Gołębiewskiego. Początkowo znajdował się na terenie eremu niedostępnego dla ogółu wiernych i czczony był tylko przez pustelników, a po otwarciu wielkiej klauzury rozpoczęły się liczne pielgrzymki do tego obrazu pielgrzymów z okolicy, a także w wielkiej liczbie ze Śląska. Liczne łaski, jakich doznawali

pielgrzymi w Czernej, zaowocowały składaniem przez nich wot dziękczynnych. Z tych wot wykonano ozdobna sukienkę oraz korony i nałożono je na obraz w roku 1974. Narastający z roku na rok kult obrazu umożliwił podjęcie starań o koronację obrazu Matki Bożej koronami papieskimi. Ojciec św. Jan Paweł II Apostolskim Brewe zezwolił na ukoronowanie słynącego łaskami obrazu i mianował arcybiskupa krakowskiego ks. kard. Franciszka Macharskiego dla dokonania aktu koronacji. Uroczysta koronacja dokonała się 17 lipca 1988 r. z udziałem członków Episkopatu, duchowieństwa i wiernych z całej Polski.

ZACZERNIE K. RZESZOWA

Zarząd Bractwa Szkaplerznego w Zaczerniu w ostatnich latach tworzyli: Anna Kurowska – animator, Renata Bieniek – zastępca animatora, Zofia Zajchowska – skarbnik, sekretarz – Grzegorz Tomasik. Opiekunem z ramienia Krakowskiej Prowincji Karmelitów Bosych był moderator o. Włodzimierz Tochmański OCD. Opiekunami Bractwa Szkaplerznego z ramienia parafii byli: moderator Bractwa – ks. Piotr Szczupak i księża katecheci: ks. Robert

Karaś od 2013 r. do czerwca 2017 r. i ks. Bogusław Jaworski, który pełni tę funkcję od września 2017 r.

Bractwo szkaplerzne w Zaczerniu jest wspólnotą o charakterze modlitewnym, któremu patronuje Najświętsza Maryja Panna z Góry Karmel. Patronami Bractwa są również św. Jan od Krzyża i św. Rafał Kalinowski. Członkowie Bractwa zaangażowani są poprzez charyzmat karmelitański w służbę Maryi i Jej Syna Jezusa Chrystusa. Objawia się to w częstym uczestnictwie we Mszy św., propagowaniu modlitwy różańcowej i apostolatu szkaplerznego, a także modlitw w postaci nowenn do świętych Karmelu i Kościoła Powszechnego. Członkowie modlili się m.in. za kapłanów, za siostry dominikanki, za chorych członków wspólnoty i ich rodzin, za powołania kapłańskie i zakonne do naszej parafii oraz w intencjach Zakonu Karmelitańskiego. Uczestniczyli też w adoracjach Najświętszego Sakramentu, wyznaczonych w ciągu roku i podczas Triduum Paschalnego, w obchodach Bożego Ciała (noszenie obrazu Matki Bożej Częstochowskiej w płaszczach brackich), w innych uroczystościach parafialnych (np. odpust parafialny) oraz w uroczystościach szkaplerznych. Brali też czynny udział w organizowaniu pikniku parafialnego w parafii Zaczernie.

Bractwo organizowało rekolekcje szkaplerzne dla czcicieli Matki Bożej Szkaplerznej z terenu Podkarpacia w 2014 r. pod hasłem „Mądrość milczenia miłości – Serce Karmelu w sercu Maryi", którym przewodniczył o. Rafał Prusko OCD, a w 2015 r. – z okazji 500-lecia urodzin św. Teresy od Jezusa – przewodniczył o. Włodzimierz Tochmański OCD. Towarzyszyła tym rekolekcjom wystawa o św. Teresie od Jezusa, którą można było zobaczyć w naszym kościele parafialnym. Bractwo organizowało także w dniu 4.10.2015 r. niedzielę szkaplerzną z homilią głoszoną przez o. Piotra Nyka OCD z Krakowa. W ramach obchodów członkowie Bractwa uczestniczyli w peregrynacji relikwii św. Teresy od Jezusa, która miała miejsce w naszej parafii w dniach od 28.09.2015 r. do 30.11.2015 r. Członkowie Bractwa brali także udział w dniach skupienia, którym przewodniczył ks. Robert Karaś, w adwentowym dniu skupienia nawiązującym do Roku Miłosierdzia w dniu 13.12.2015 r., w okresie Wielkiego Postu i w dniu 6.11.2016 r. na zakończenie Roku Miłosierdzia.

Członkowie wspólnoty uczestniczyli w corocznym Ogólnopolskim Spotkaniu Bractwa (Rodziny Szkaplerznej) w sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej i w rekolekcjach szkaplerznych dla animatorów oraz dla członków Bractwa w Czernej, prowadzonych przez moderatora o. Włodzimierza Tochmańskiego OCD. Formacja karmelitańska dotyczyła również analizy i rozważania tekstów umieszczanych w kwartalniku „Rodzina Szkaplerzna", przysyłanych przez o. moderatora, jak również przedstawiania krótkiego zarysu z życia świętych Karmelu, m.in. św. Teresy od Dzieciątka Jezus. czy św. Teresy od Jezusa. Wspólnota Bracka w ciągu tych 3 lat uczestniczyła też w opłatkowych Regionalnych Spotkaniach Bractwa Szkaplerznego w opactwie benedyktyńskim w Jarosławiu.

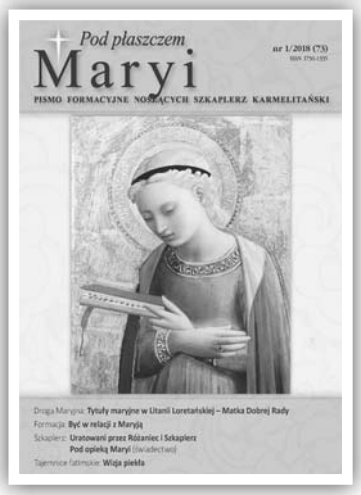
Obok wymienionych uroczystości członkowie Bractwa uczestniczyli w wielu spotkaniach modlitewnych mających również charakter ogólnopolski, takich jak: Wielka Pokuta w Częstochowie 15.10.2016 r., uroczystość Intronizacji Chrystusa Króla Wszechświata w Łagiewnikach 19.11.2016 r., obchody 25-lecia Diecezji Rzeszowskiej w Katedrze w Rzeszowie 10.06.2017 r. czy spotkanie modlitewne „Różaniec do Granic" 7.10.2017 r. w różnych miejscowościach Polski Wschodniej i Południowej.

Liczba członków ogółem uczestniczących w spotkaniach przez ten okres czasu zmieniała się i wynosiła od 7 do 15 osób. W związku z tym należy umownie przyjąć liczbę 15 osób czynnie należących do Bractwa. Różnica w obecności podyktowana była względami chorobowymi i rodzinnymi. Jednakże, by tę sytuację zmienić, potrzeba, by członkowie Bractwa uczestniczyli aktywnie w spotkaniach i w apostolacie powoływania nowych członków, dając osobiste świadectwo i propagując charyzmat szkaplerza św. Spotkania odbywały się przeważnie w co 3 środę miesiąca, z małymi wyjątkami w drugą środę miesiąca.

Chciałam podziękować wszystkim członkom Bractwa za aktywne zaangażowanie i udział w przedsięwzięciach realizowanych przez naszą Wspólnotę w naszej Parafii. Życzę nam wszystkim, by Maryja Matka Karmelu prowadziła nas dalej w Jej służbie, by na nowo odżyło w nas pragnienie służby dla Boga, by Duch Święty nam błogosławił i prowadził do Jezusa, byśmy starali się dawać miłość i w każdym napotkanym człowieku widzieli twarz Jezusa.

Anna Kurowska animator

„POD PŁASZCZEM MARYI" – PISMO SZKAPLERZNE PROWINCJI WARSZAWSKIEJ

Drogie Siostry i Drodzy Bracia!

Chciałbym zareklamować i zachęcić do prenumeraty pisma ***Pod płaszczem Maryi***. W każdym numerze można znaleźć ze 3 niewielkie artykuły poświęcone tematyce maryjnej i szkaplerzowi. Ciekawym jest też dział formacji, w 2018 roku będziemy ze św. Teresą z Los Andes uczyć się w nim relacji z Maryją.

Pozdrawiam, o. Józef Tracz OCD, Poznań

MATKA BOŻA SZKAPLERZNA PATRONKĄ CHILE

Na zakończenie Mszy św. w Santiago papież Franciszek zawierzył Chilijczyków Dziewicy Niepokalanej, która ze Wzgórza św. Krzysztofa (Cerro San Cristóbal) strzeże i towarzyszy miastu Santiago de Chile. Po homilii odmówiono specjalnie przygotowaną modlitwę, po której papież ukoronował poświęconymi wcześniej złotymi koronami figurę Matki Bożej z Góry Karmel. Matka Boża Szkaplerzna jest patronką Chile. W Jej sanktuarium w dzielnicy Maipú 16-go stycznia odbyła się Msza św. Papieża dla młodzieży. To sanktuarium zostało zbudowane w podzięce za wysłuchane modły o niepodległość kraju.

Bóg Duch Święty
udzielił Maryi,
swojej wiernej Oblubienicy,
niewypowiedzianych darów.
Uczynił Ją
Szafarką wszystkiego,
co posiada, tak,
iż Ona jedna rozdziela
wszelkie dary i łaski, dając,
komu chce, ile chce,
jak chce i kiedy chce.

Św. Ludwik Maria Grignon de Montfort

NOWE DEKRETY ERYGOWANIA BRACTWA

W grudniu ubiegłego roku przełożony generalny Zakonu Karmelitów Bosych wydał, po otrzymaniu zgody ordynariusza miejsca, dekrety dotyczące erygowania wspólnot Bractwa Szkaplerznego w Rzeszowie w parafii Św. Wojciecha i Stanisława oraz w parafii Ofiarowania NMP w Górnie (diec. rzeszowska). Gratulujemy wspólnotom, ich moderatorom i animatorom.

MIGAWKI FOTO

ZAPROSZENIA I OGŁOSZENIA

- **Pobliskie wspólnoty i Bractwa zapraszamy** do Czernej na rekolekcje, dni skupienia lub czuwanie modlitewne w pierwsze soboty miesiąca. Informacje są podane na stronie internetowej domu rekolekcyjnego oraz klasztoru i sanktuarium www.karmelczerna.pl oraz na stronach karmelitańskich profili na FB.

- **UWAGA! Doroczne Spotkanie rekolekcyjne dla wszystkich animatorów Bractwa Szkaplerznego i ich zastępców** będzie miało miejsce **w Domu Pielgrzyma** koło klasztoru i sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej **w Czernej w dniach 11-13 maja 2018 r. Jest ono obowiązkowe** – wynikające ze Statutu Bractwa (§ 5c). Prosimy o rezerwację terminu i zgłoszenie przyjazdu do Sekretariatu w Czernej po 1 stycznia (wtorek 11^{00}-16^{00}, tel. i e-mail na okładce). Ilość miejsc ograniczona. Przewodniczy o. Włodzimierz Tochmański OCD.

- **Spotkanie rekolekcyjne dla wszystkich członków Bractwa i pragnących przyjąć szkaplerz Karmelu pt. „Żyć w Duchu Świętym z Maryją i jak Ona"** będzie miało miejsce **w Domu Rekolekcyjnym Sióstr** Karmelitanek Dzieciątka Jezus **w Czernej, w dniach 15-17 czerwca 2018 r**. Przewodniczy o. Włodzimierz Tochmański OCD. Prosimy o rezerwację terminu i zgłoszenie przyjazdu do sióstr (tel. 12 282 12 45 lub 12 282 65 41 lub 784 975 824 rekol@karmel.pl).

- Doroczne spotkanie – już **20 Ogólnopolska Pielgrzymka Rodziny Szkaplerznej** do sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej odbędzie się **w sobotę 21 lipca 2018 r. w godzinach 9^{00}-15^{30}**. Serdecznie zapraszamy.

- Informacje o wspólnotach Bractwa Szkaplerznego Prowincji Warszawskiej:

o. Bertold Dąbkowski OCD

moderator Bractwa Szkaplerznego Prowincji Warszawskiej

ul. Bartosza Głowackiego 3, 81-744 Sopot
tel. 58 551 18 81 501 987 098
e-mail: szkaplerz@karmelicibosi.pl

Kuria Prowincjalna Karmelitów Bosych Prowincji Warszawskiej

ul. Racławicka 31, 02-601 Warszawa
tel.: 22 646 47 38 fax: 22 844 18 12
e-mail: kuria@karmelicibosi.pl
www.karmelicibosi.pl

- W Czernej można nabyć m.in.:
  - pięknie wydaną księgę wpisową do Rodziny i Bractwa Szkaplerznego,
  - *Statut Bractwa Szkaplerznego* (z 2016 r.),
  - kolorowy plakat o szkaplerzu, folderki czarno-białe o szkaplerzu i nowe kolorowe (rozkładane) o Bractwie Szkaplerznym,
  - kwartalniki „Rodziny Szkaplerznej",
  - „Mały modlitewnik szkaplerzny" i inne książki o szkaplerzu,
  - szkaplerze zwykłe, duże brackie, haftowane, medaliki kolorowe jaśniejsze i ciemniejsze, większe i mniejsze, polskie i włoskie, zwykłe i owalne,
  - komplety szkaplerzne dla osób pragnących przyjąć szkaplerz Karmelu (szkaplerz sukienny, legitymacja przyjęcia, kartka wpisowa do Rodziny Szkaplerznej),
  - kalendarz, książki i pamiątki z sanktuarium w Czernej,
  - obrazki z Matką Bożą Szkaplerzną i nadrukiem adresu moderatora prowincjalnego.

Pełną literaturę szkaplerzną zapewniają Księgarnia „Karmelitana" w Czernej i oba wydawnictwa karmelitańskie.

KSIĘGARNIA „KARMELITANA”

Klasztor Karmelitów Bosych • Czerna 79 • 32-065 Krzeszowice

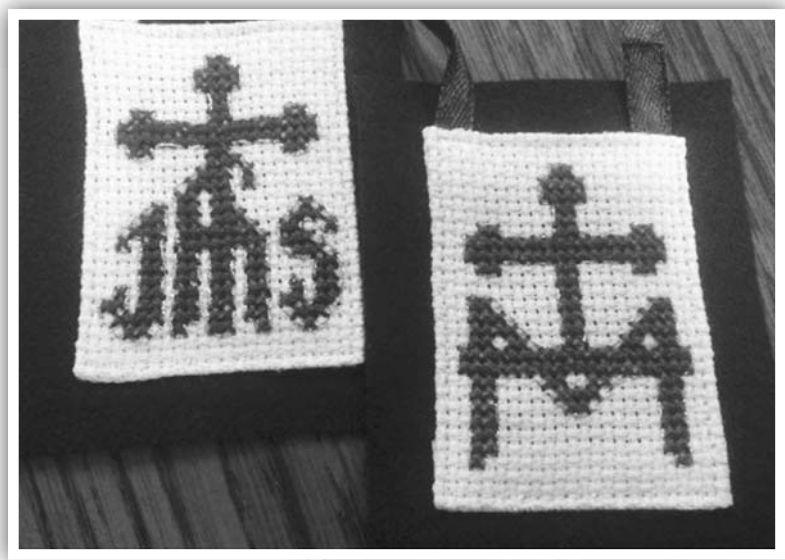
tel. 505 898 554; 12 258 30 77; fax 12 282 24 18

e-mail: karmelitana@interia.pl

www.ksiegarnia.karmelczerna.pl

IHS

MATKO BOŻA SZKAPLERZNA
MÓDL SIĘ ZA NAMI
NAJŚWIĘTSZE SERCE JEZUSA
ZMIŁUJ SIĘ NAD NAMI

WYDAWNICTWO KARMELITÓW BOSYCH

ul. Z. Glogera 5 • 31-222 Kraków • tel. 12 416 85 00; fax 12 416 85 02
e-mail: wydawnictwo@wkb.krakow.pl
www.wkb-krakow.pl

WYDAWNICTWO „FLOS CARMELI"

ul. Działowa 25 • 61-747 Poznań • tel. 61 856 08 34
e-mail: wydawnictwo@floscarmeli.pl
www.floscarmeli.pl

NOWOŚCI WYDAWNICZE

WYDAWNICTWO KARMELITÓW BOSYCH – Kraków

Nowenna do Matki Bożej Szkaplerznej

Damian Sochacki OCD

Dziewięciodniowa nowenna do Matki Bożej Szkaplerznej – rozważania i modlitwy.

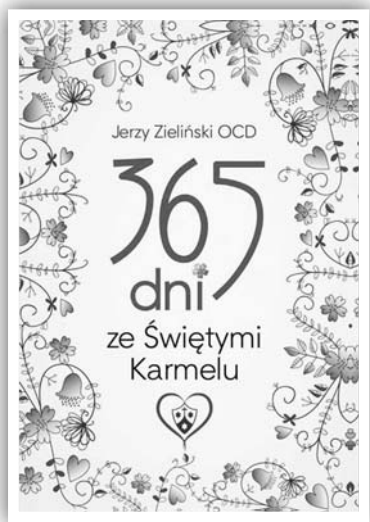
„Flos Carmeli, Vitis Florigera,
Splendor Caeli, Virgo Puerpera,
Singularis...”

365 dni ze Świętymi Karmelu

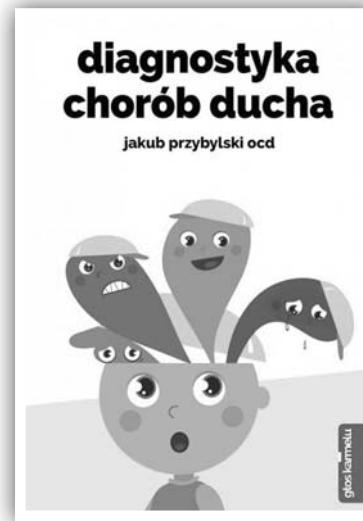
Jerzy Zieliński OCD

Z bogatego nauczania karmelitańskich Doktorów Kościoła oraz kilku innych przedstawicieli Karmelu wybrano przemyślenia i sentencje mogące stanowić pomoc w codziennym formowaniu chrześcijańskich postaw. Wypowiedzi Świętych ubogacone zostały krótkimi komentarzami, a całość stanowi propozycję przejścia 365 dni w roku w karmelitańskim duchu.

Diagnostyka chorób ducha
Jakub Przybylski OCD

Książka jest próbą przyjrzenia się wybranym problemom wnętrza człowieka, rozpoznania ich symptomów, nazwania ich przejawów i podania środków zaradczych. To vademecum dla tych, którzy potrzebują pomocy, aby uniknąć destrukcyjnych i toksycznych pułapek niedojrzałości.

GŁOS KARMELU NR 79
(79) 1/2018

Nowy rok w „Głosie Karmelu" rozpoczynamy od tego przywileju człowieka, który wyraża się na co dzień przez proste „kocham". Miłość do Boga i do człowieka to jeden kanał dobroci, przez który każdy dojrzewa i przygotowuje się na spotkanie z Miłością, która nie zgaśnie i nie zawiedzie.

WYDAWNICTWO
„FLOS CARMELI" – Poznań

Nowenna do Matki Bożej Szkaplerznej

Szczepan Praśkiewicz OCD

Historia i teologia szkaplerza, wskazówki praktyczne, nowenna do Matki Bożej ze świętymi Karmelu, obrzęd nałożenia szkaplerza, litanie i modlitwy do Maryi, pieśni do Matki Bożej Szkaplerznej (z nutami).

Gdzie mieszka Bóg? Wędrówka po zamku duszy ze św. Teresą od Jezusa

Dorota Krawczyk

„Dlaczego napisałam tę książkę? Może dlatego, że znalazłam prawdziwą przyjaźń i nie chcę jej zachowywać wyłącznie dla siebie… Postanowiłam więc napisać o tym swoim wielkim odkryciu w nadziei, że może w ten sposób spłacę choć cząstkę długu, który wobec „mojej" Świętej zaciągnęłam i wciąż zaciągam… Mam też nadzieję, że… pisząc o owocach swojej przyjaźni z tą Świętą, zachęcę innych do poszukiwania własnych dróg do Boga i własnych przyjaciół w niebie. Bo święci są jak poręcze schodów, po których wchodzimy do nieba; gdy mamy dużo sił i wszystko wokoło układa się pomyślnie, nawet nie myślimy, żeby się ich trzymać, lecz gdy przychodzi kryzys i każdy kolejny krok po schodach sprawia niewypowiedzianą trudność, wtedy warto wesprzeć się na poręczy, ważne jest jednak, żeby była ona dopasowana do naszego wzrostu i wielkości naszych dłoni".

